

Sygn. akt II Ka 360/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia /del./ Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Mariusza Semeniuka

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2023 r.

sprawy **T. N.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 7 marca 2023 r. sygn. akt II K 640/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 140 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 360/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 07 marca 2023 r. w sprawie II K 640/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>1) zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku pod postacią art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającej na uwzględnieniu okoliczności przemawiających wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, zastąpieniu swobodnej oceny dowodów dowolną ocenę dowodów, niewyjaśnieniu wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności przez:</p> <p>a) nieobdarzenie walorem wiarygodności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków P. R. i R. N. w części dotyczącej spożywania alkoholu przez oskarżonego w postaci jednego piwa przed prowadzeniem samochodu jak i spożycia przez oskarżonego alkoholu w znacznej ilości po zaprzestaniu prowadzenia samochodu,</p> <p>b) obdarzenie walorem wiarygodności w całości, sprzecznych ze sobą zeznań świadka K. Ż., w części dotyczącej nie spożywania przez oskarżonego alkoholu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>po zaprzestaniu prowadzenia samochodu,</p> <p>2) zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku pod postacią art. 171 kpk poprzez czynienie ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o oświadczenia składane przez oskarżanego do protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi, znajdowania się oskarżonego pod działaniem alkoholu,</p> <p>3) zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku pod postacią art. 201 kpk poprzez niezasadnie oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy z dnia 7 marca 2023 roku w przedmiocie nowej opinii biegłego sądowego z zakresu toksykologii w sytuacji, gdy opinia z dnia 27 grudnia 2022 roku sporządzona przez lek med. T. I. jest opinia wewnętrznie sprzeczną, niejasną i niepełną a ponadto biegły sądowy nie posiada specjalizacji z zakresu toksykologu</p> <p>- co łącznie doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w sprawie i ustalenia, że w dniu 4 września 2021 roku w m. K., oskarżony prowadził samochód osobowy znajdując się w stanie nietrzeźwości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała, ażeby ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została przeprowadzona przez Sąd I instancji wadliwie, jak wskazywał</p>		

w środku odwoławczym obrońca oskarżonego. Przeciwnie była ona prawidłowa i w sposób należyty uwzględniała dyrektywy płynące z treści art. 7 kpk.

- w tym miejscu należy podnieść, że istotą kontroli odwoławczej prowadzonej przez sąd drugiej instancji nie jest ponowne, merytoryczne rozpoznawanie sprawy - przeprowadzanie oceny materiału dowodowego i dokonywanie ustaleń faktycznych, lecz ocenienie trafności skarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów apelacyjnych i uchybień uwzględnianych z urzędu (postanowienie SN z 7.06.2017 r., III KK 93/17, LEX nr 2375930). Taka ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez Sąd I instancji, a Sąd Okręgowy w całej rozpiętości tę ocenę podziela.

- dokładna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd a quo słusznie obdarzył zeznania K. Ż. przymiotem wiarygodności w całości. Depozycje tegoż świadka są spójne co do zasadniczych faktów, tj. że samochodem kierował wyłącznie oskarżony, który to znajdował się w stanie nietrzeźwości, nadto w trakcie jazdy spożył dwa piwa. Świadek wskazywała, że „oskarżony jak przyjechał po nią to było widać po nim, że jest pijany, mówił niewyraźnym językiem” (k. 85v), jest spójne z przekazem oskarżonego z postępowania przygotowawczego (k. 17), a także opinią retrospektywną (k. 106-110). Natomiast argument obrońcy o rzekomym wypiciu alkoholu przez oskarżonego po przyjeździe do jego

domu w miejscowości C., co prawda uwzględniający interes jego klienta, bo wspierający jego linię obrony, jednakże jako nie mający odbicia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, nie mógł stanowić o słuszności wywiedzonego zarzutu. W świetle zasad określonych w art. 7 kpk pozbawiony jest również podstaw wniosek, iż osoba okresowo spożywająca alkohol jest z tego powodu niewiarygodna. Otóż przepisy Kodeksu postępowania karnego nie zawierają żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów, jak również nie wprowadzają różnic co do wartości poszczególnych dowodów (wyrok SA w Lublinie z 5.10.2016 r., II AKa 215/16, LEX nr 2144848, wyrok SA w Katowicach z 29.01.2015 r., II AKa 467/14, LEX nr 1648857). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, przesłuchujący K. Ż. funkcjonariusz Policji nie stwierdził występowania u niej zaburzeń w swobodzie składania zeznań, a sama treść ujętych procesowo wypowiedzi – pod kątem logiki i złożoności wskazuje, że nie wystąpiły warunki wyłączające swobodę ich przekazania. Należy podkreślić, że przepis art. 171 § 7 kpk nie znajduje zastosowania w wypadku pozostawania przesłuchiwanego pod wpływem niewielkiej dawki alkoholu lub innego środka, nie powodującej zaburzenia zdolności do w pełni kontrolowanego wysławiania się oraz podejmowania decyzji (wyrok SA w Gdańsku z 23.09.2021 r., II AKa 215/21, LEX nr 3398671). Tym samym nie sposób stwierdzić, ażeby wypicie przez świadka pół piwa spowodowało stan, o jakim mowa w przywołanym przepisie prawa. Wobec tych racji, zarzut ten nie

zasługiwał na uwzględnienie, a zeznania świadka zdaniem Sądu odwoławczego słusznie zostały wtłoczone do podstawy dowodowej zaskarżonego wyroku.

- odnosząc się do pozostałych świadków oskarżenia, zdaniem Sądu II instancji, zasadnie zostały przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku, gdyż korelują zarówno z przekazem, jaki przedstawiła K. Ż., jak również z wiarygodnym materiałem nieosobowym przedmiotowej sprawy. C. Ż. nie miał żadnego powodu, ażeby relacjonować odmiennie aniżeli miało to miejsce w rzeczywistości. Co zaś się tyczy funkcjonariusza Policji, jako niezainteresowanego osobiście wynikiem postępowania, mającego świadomość wynikającej z takiego postępowania odpowiedzialności karnej i dyscyplinarnej, nie istniała jakakolwiek przyczyna skłaniająca go do bezpodstawnego obarczania winą oskarżonego.

- co do opinii biegłego należy zauważyć, że miała ona charakter pomocniczy, a nie kluczowy w sprawie. Co więcej kodeks postępowania karnego nie przewiduje wartościowania dowodów, każdy dowód jest tak samo ważny dla rozstrzygnięcia. W związku z tym opinia biegłego nie ma większej wartości niż inne dowody zgromadzone w sprawie, jednakże konkretyzując Sąd meriti dysponował materiałem pochodzącym ze źródeł osobowych, w szczególności wyjaśnieniami oskarżonego z fazy przygotowawczej, a także protokołem badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu. Z tych też racji wobec braku wpływu na treść zapadłego orzeczenia, zarzut ten nie spotkał się z aprobatą Sądu

Okręgowego. Należy pamiętać też o tym, że jeżeli opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywająca (niepełna) dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii w oparciu o przepis art. 201 k.p.k. (postanowienie SN z 13.09.2006 r., IV KK 139/06, OSNwSK 2006, nr 1, poz. 1715).

- pozostałe zaś dokumenty o charakterze urzędowym, sporządzone w przepisanej formie i przez uprawnione podmioty w zakresie ich kompetencji, zostały ocenione nader poprawnie. Brak jest podstaw do ich kwestionowania.

- Sąd Okręgowy zgadza się również z oceną Sądu meriti materiału dowodowego, który to nie został uwzględniony przy ustalaniu faktów, wobec jego sprzeczności z wymową materiału dowodowego obdarzonego wiarą. Wyłącznie subiektywne twierdzenia obrońcy o bezpodstawnym uznaniu zeznań P. B. i R. N. w części w której wskazywali, iż oskarżony spożył wyłącznie jedno piwo przed prowadzeniem pojazdu, a dopiero po zakończeniu jazdy w większej ilości, w konfrontacji z całością materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności z wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi w toku postępowania przygotowawczego, następnego dnia po inkryminowanym zajściu, a więc w czasie znacznie umożliwiającym przygotowanie linii obrony, nie są w stanie zakwestionować słuszności oceny tych depozycji. Podobnie zresztą zasadnie Sąd I instancji ocenił wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie. Sąd rozpoznający

merytorycznie sprawę nie jest związany fazą postępowania w kontekście uznania wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, a więc może uznać wyłącznie za wiarygodne te złożone w postępowaniu przygotowawczym, jeżeli są one spójne z wiarygodnym materiałem sprawy.

W niniejszej sprawie, wobec zaistnienia takiej sytuacji, Sąd II instancji w całości podziela ocenę wyjaśnień zaprezentowaną na kanwie pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, uznaje ją za prawidłową, co do której w żadnym wypadku nie można dopatrzeć się dowolności. Zarzut obrazy art. 171 § 7 kpk, co do treści przekazanych przez oskarżonego w toku badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu, był bezpodstawny. obrońca nie wykazał bowiem, aby miała miejsce sytuacja, o jakiej mowa w przywołanym przepisie, a stan nietrzeźwości, jak wyżej przedstawiono, nie stanowi o automatycznym braku możliwości wykorzystania takiego dowodu co do rozstrzygnięcia sprawy. W tym miejscu należy podnieść, że odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów,

jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (wyrok SA w Warszawie z 17.09.2021 r., II AKa 292/20, LEX nr 3287759).

- skoro Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów to brak jest również podstaw do kwestionowania dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Wniosek

wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie, iż oskarżony w dniu 4 września 2021 w m. K., kierował samochodem w stanie po użyciu alkoholu i dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 kw oraz

- orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy,

- uchylene pkt III wyroku, względnie, w przypadku przypisania oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 kk o

- orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem,

- obniżenie obowiązku zapłaty świadczenie pienionego na rzecz Funduszy Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej do kwoty 10 000 złotych,

- nie orzekanie środka karnego zakazu prowadzenia

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadność zarzutów powodowała niezasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>rażąca niewspółmierność (z daleko posuniętej ostrożności procesowej) orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy oraz orzeczenie środka karnego dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i świadczenia pieniężnego w kwocie 20 000 zł, przy wymiarze których Sąd pominął istotne okoliczności łagodzące, odnoszące się do osobowości oskarżonego, jego sytuacji materialnej i rodzinnej jak: zawansowany wiek oskarżanego, poruszanie się samochodem w sobotę, na drogach wiejskich o niskim natężeniu ruchu drogowego, przebywanie na zasiłku chorobowym z KRUS-u, posiadanie statusu bezrobotnego, posiadania, na utrzymaniu matki wieku 80 lat i córka w wieku 6 lat, co wszystko łącznie świadczy, iż adekwatną karą wymierzoną oskarżanemu powinna być kara pozbawienia wolności w zawieszenia oraz orzeczenie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszy Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10 000 złotych oraz nie orzekanie o dożywotnim zakazanie prowadzenia pojazdów mechanicznych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- zarzut wywiedziony przez obrońcę oskarżonego okazał się bezzasadny i jako taki nie mógł znaleźć aprobaty Sądu Odwoławczego.</p> <p>- uprzedzając zasadniczą część niniejszych rozważań, należy przypomnieć, że nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 kpk). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy (wyrok SN z 16.11.2021 r., II DOW 15/21, LEX nr 3261440).</p> <p>- wpierw należy zauważyć, że przypisane oskarżonemu przestępstwo zagrożone jest karą pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat. Tym samym orzeczona przez Sąd Rejonowy kara 6 miesięcy pozbawienia wolności zbliżona jest bardziej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, aniżeli górnej. Niekorzystną dla oskarżonego wymowę okoliczności w postaci jego uprzedniej karalności za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, wzmacnia fakt, że czynu będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie dopuścił się w niewielkiej odległości czasowej od poprzedniego skazania. Okazał</p>	

w ten sposób lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego. Oskarżony poruszał się w terenie zabudowanym w czasie, jak to

Sąd I instancji słusznie podkreślił, wzmożonego ruchu, z małoletnimi dziećmi, znajdującymi się wewnątrz pojazdu, przy czym znajdował się w stanie nietrzeźwości przekraczającym ponad dwukrotnie ustawowy próg, określony w art. 115 kk, a powód prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego był blahy. Wprawdzie nie poruszał się po terenach miejskich, jednakże nie oznacza to, podobnie jak to, że czyn miał miejsce w sobotę, że nie stwarzał rzeczywistego zagrożenia dla bezpieczeństwa ruchu drogowego. Postępowanie zaś nie wykazało, ażeby oskarżony miał ograniczoną wolność w realizacji inkryminowanego zachowania. Okoliczności natomiast przedstawione przez obrońcę, nawet jeżeli ich część ma faktycznie miejsce, nie mogą przemawiać za nadmiernym złagodzeniem sankcji karnej. Niczego w tym rozumowaniu nie zmieniają ujemne konsekwencje orzeczenia tego zakazu dla podsądnego czy jego rodziny. Oskarżony powinien był myśleć o ich i swoim losie przed podjęciem decyzji o popełnieniu przestępstwa, a nie stojąc obecnie wobec konieczności poniesienia konsekwencji popełnienia tego czynu. Okoliczności te nie redukują w żadnym stopniu znacznej społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz wysokiego stopnia zawinienia, z którymi to ustaleniami Sąd Okręgowy się zgadza. Orzeczone względem oskarżonego kara jest adekwatna do zaistniałych okoliczności osądzanego czynu i w żadnym wypadku nie można uznać, że jest

rażąco niewspółmierna. Taka kara właściwie zrealizuje cele i potrzeby zakładane przez ustawę karną. Z kolei wyrażone w treści wniosku rozstrzygnięcie powodowałoby stan rażącej łagodności sankcji karnej i nie podziałałoby na oskarżonego hamująco, umacniając w nim przekonanie, iż chociażby dla jej rozmiaru bez większego znaczenia pozostaje jego dotychczasowa niewłaściwa postawa. Wykluczenie oskarżonego z ruchu drogowego dożywotnio, stanowić będzie dla niego dotkliwą represję karną, aczkolwiek sprawiedliwą. Ów środek karny jest bowiem adekwatny do stopnia stanu nietrzeźwości oskarżonego, ciężaru naruszonych przez niego norm prawnych, w tym okoliczności towarzyszących przypisanemu czynowi. Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy w przypadku przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 178a § 4 kk obligatoryjnie musiał orzec środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wymierzona zaś wysokość drugiego z wymienionych środków karnych została ustalona na odpowiednim poziomie względem stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy popełnionego przez oskarżonego czynu, zgodnie z art. 53 kk w zw. z art. 56 kk. Z pewnością konieczność uiszczenia tego środka karnego będzie stanowiła dodatkową dolegliwość dla oskarżonego, jednak Sąd Odwoławczy nie podziela poglądu skarżącego, że jest to dla oskarżonego obciążenie nadmierne, tym bardziej, jeżeli zważy się, że Sąd Rejonowy miał możliwość określenia jego wysokości na kwotę

do 60000 zł. Reasumując, sankcja karna wymierzona oskarżonemu jest sprawiedliwą, a obrońca nie zdołał skutecznie podważyć jej zasadności.		
Wniosek		
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie, iż oskarżony w dniu 4 września 2021 w m. K., kierował samochodem w stanie po użyciu alkoholu i dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 kw oraz</p> <ul style="list-style-type: none"> - orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy, - uchylenie pkt III wyroku, względnie, w przypadku przypisania oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. o - orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem, - obniżenie obowiązku zapłaty świadczenie pienionego na rzecz Funduszy Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej do kwoty 10 000 złotych, - nie orzekanie środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny 	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadność zarzutu powodowała niezasadność wniosku.		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>cały wyrok Sądu Rejonowego</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
--	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>- apelacja obrońcy oskarżonego okazała się całkowicie bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony ponosi koszty sądowe postępowania odwoławczego w całości. Warto podkreślić, że z przepisu art. 636 kpk wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKa 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do osoby oskarżonego takich przesłanek Sąd Okręgowy nie dostrzegł.</p> <p>- z tych względów na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 zł (opłata w kwocie 120 zł i kwota 20 zł za ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana